

sb. z. a n. převzata toliko do správy, která se vede odděleně od správy státních drah na účet vlastníků (§ 2 tohoto nař.), o němž jedině možno říci, že »užívá patentu po živnostensku« správněji »v provozu« ve smyslu § 8 pat. zák. a za toto užívání zodpovídá. Srovnání funkce správce dráhy s funkcí reprezentantů právnické osoby nepřiléhá, neboť zde jde právě jen o představitele právního podmětu, který samostatně jednati nemůže, kdežto tam zůstává právním podmětem vlastník dráhy na rozdíl od pouhého správce. Odvolací soud posoudil tedy věc v podstatě správně po právní stránce.

Čís. 7749.

Obecní zaměstnanci.

Byl-li disciplinární nález, jímž byl obecní zřízenec propuštěn ze služeb obce, zrušen nadřízeným správním úřadem a nový nález nebyl dosud vydán, nemůže soud zasahovati do disciplinárního řízení správních úřadů, dosud neukončeného.

K obmezení služebních platů suspendovaného zřízence se vyhledává, by bylo vysloveno usnesením disciplinární komise.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, Rv I 532/27.)

Žalobce byl obecním strážníkem žalované obce. Rozhodnutí obecního zastupitelstva ze dne 2. září 1922, jímž byl žalobce po provedení disciplinárního řízení ze služeb obecních propuštěn, bylo k žalobcově stížnosti usnesením zemského správního výboru ze dne 18. listopadu 1922 pro vadnost řízení zrušeno a věc vrácena disciplinární komisi prvé stolice k doplnění disciplinárního řízení a podání nového návrhu obecnímu zastupitelstvu. K opětné stížnosti žalobcově do rozhodnutí obecního zastupitelstva ze dne 27. ledna 1923, jímž žalobce k návrhu disciplinární komise byl propuštěn ze služeb obecních, bylo i toto rozhodnutí usnesením zemského správního výboru ze dne 11. září 1924 pro podstatné vady disciplinárního řízení zrušeno a po upozornění, že žalobce nebyl dosud platně suspendován ve smyslu § 144 a násl. služební pragmatiky pro státní zaměstnance a že má nárok na služební požitky v neztenčené míře, uložila okresní správní komise žalované obci, by dlužné požitky byly do 14 dnů žalobci nezkráceně vyplaceny. Stížnost žalované obce proti rozhodnutí zemského správního výboru ze dne 11. září 1924 ve věci disciplinárního řízení žalobcova byla nálesem nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 1925 bez dalšího řízení odmítnuta. Žalobě strážníka proti obci o zaplacení dlužných požitků bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto d ů v o d ů: V tomto sporu domáhá se žalobce na žalované obci zaplacení služebních požitků, jež mu jako definitivnímu obecnímu strážníku přísluší za dobu od 1. července 1922 do 1. března 1925. Jde tedy o spor obecního zřízence proti obci o služební příjmy. Spory takové rozhodují se podle § 24 zákona čís. 16/1920 pořadem soudním. Je tedy

výtka odvolatelova, že je pořad práva vyloučen a že řízení je zmatečné, zřejmě nedůvodna. Závažným pro tento spor jest jen, že rozhodnutí obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 27. ledna 1923, jímž byl žalobce ze služeb obecních propuštěn, bylo zemským správním výborem zrušeno a že stížnost proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta, takže disciplinární nález není po právu. Soudu nepřísluší přezkoumávat důvody zrušovacího usnesení zemského správního výboru, aniž jest soud povolán k tomu, by po stránce věcné přezkoumával, zda se žalobce dopustil poklesků, odůvodňujících jeho propuštění jako trest disciplinární. Nález disciplinární je výkonem veřejnoprávní moci obce a o jeho správnosti po stránce hmotného práva rozhodují nadřízené orgány samosprávné uvedené v § 8 vlád. nařízení ze dne 14. srpna 1920, čís. 483 sb. z. a n. Řádný soud může přezkoumávat disciplinární nález jen v tom směru, zda k němu došlo podle platných předpisů formálně správně (judikát čís. 191). I to však předpokládá, že nález alespoň formálně ještě trvá a že je v cestě uplatňovanému nároku zřízencovu. Předpokladu toho tu není, neboť disciplinární nález byl povolaným k tomu zemským správním výborem zrušen, třebas pro vady formální. Z toho plyne, že první soud nebyl ani oprávněn zabývat se tvrzenými poklesky žalobcovými, ani přezkoumávat správnost zrušovacího usnesení zemského správního výboru, ať již po stránce formální nebo věcné, a nelze tudíž v tom, že se tak nestalo, shledávat ani nesprávné posouzení právní, ani vadnost a neúplnost řízení. Soud odvolací neshledává proto potřebným doplňovat řízení ve směru odvolatelkou navrhovaném. Neodůvodněnou je i výtka, že žaloba měla býtí zamítnuta alespoň ohledně 33% zažalovaného peníze, protože prý žalobci jako suspendovanému zřízenci nepřináleží alespoň třetina dosavadních služebních požitků. Již první soud poukázal správně k tomu, že předpis § 146 služ. pragmatiky pro státní zaměstnance, jehož je tu obdobně užití (§ 2 vlád. nař. čís. 483/1920), vyžaduje, by obmezení služebních platů suspendovaného zřízence bylo vysloveno usnesením disciplinární komise, což však nebylo prokázáno. Poněvadž stížnost proti disciplinárnímu nálezu má účinek odkládací (§ 132 služ. pragmatiky) a služební požitky žalobcovy po dobu suspense způsobem v zákoně předepsaným nebyly obmezeny, přísluší žalobci nárok na nezkrácené placení služného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud doličil správně z ustanovení § 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920, že spor žalobce, jako trvale ustanoveného obecního zřízence se žalovanou obcí o služební příjmy patří na pořad práva a dovolání mylně zaměňuje tuto otázku s otázkou, byl-li žalobce důvodně propuštěn ze služeb žalované obce pro služební poklesky disciplinární, kterou jest řešiti a rozhodnouti úřadům správním v mezích jejich působnosti a soud jest vázán disciplinárním nálezem správních úřadů po stránce věcné a může zkoumati

jen, zda stal se nálezn formálně správně podle daných předpisů (srv. sb. n. s. čís. 1189 a jud. 191). Byl-li však disciplinární nálezn nadřizennými správními úřady zrušen, jako v tomto případě a nový nálezn dosud nebyl vydán, nemůže soud zasahovati do disciplinárního řízení správních úřadů, dosud neukončeného. Dovolatelka doličuje mylně, že jest v tomto případě soudu přezkoumávatí, zda dozorčími správními úřady zrušený nálezn disciplinární komise žalované obce o propuštění žalobce ze služby stal se právem, či neprávem, neboť domáhá se tím ve skutečnosti rozhodnutí o věcné správnosti nálezu, kterého již ani není a tedy nepřipustného zásahu do správního řízení (§ 96 prvý odstavec ústavní listiny). Rovněž nepřisluší dovolacímu soudu přezkoumávatí nálezn nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 1925, čís. 9402/25. Než ani druhého důvodu zmatečnosti (§ 477 čís. 9 c. ř. s.) tu není, ježto mohl by se týkati toliko výroku rozsudku odvolacího soudu, který však jest logicky bezvadný a jasný a nikterak si neodporuje. Nelze také v napadeném rozsudku poznati rozporu se spisy v podstatné jeho části ve skutkovém předpokladu, kterýžto dovolací důvod (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) dovolání ani zřetelně neprovádí. Dovolatelka neprovádí však po zákonu ani dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), pokud nebuduje dovolací vývody na skutkovém podkladu ve sporu zjištěném, nýbrž na libovolném předpokladu, že postup žalované obce v disciplinárním řízení proti žalobci byl správný a bezvadný. Právní otázku, že suspense žalobcova mohla býti platně usnesena jen disciplinární komisí, posoudily nižší soudy bezvadně a stačí odkázati k jejich rozsudkovým důvodům.

Čís. 7750.

Je-li směnka v majetku remitenta, je vykázána jeho legitimace již zněním směnky a tím, že má směnku u sebe.

Směnečný dluh jest zpravidla dluhem odběrným. Prodlení směnečného dlužníka nastává teprve presentací v místě placení. Je-li však směnka domicilována u směnečného věřitele, který ji má v držbě, není věřitel povinen odebrati se v místě platebním ku směnečnému dlužníku k vůli presentaci, nýbrž dlužník (příjemce) jest povinen postarati se o to, by domiciliát měl úhradu. Neobstará-li příjemce úhradu, stačí, že věřitel v době splatnosti měl směnku pohotově jako její vlastník a očekával úhradu od dlužníka (příjemce) bez výsledku. Presentace odpadá a dlužník se ocitá v prodlení, když opomene uhraditi včas domiciliátu a zároveň věřiteli směnku.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, Rv I 2154/27.)

Směnečný platební příkaz na 20.000 Kč se 6% úroky od 7. listopadu 1926 (den splatnosti směnky) ponechal procesní soud své stolice k námitkám žalovaných v platnosti se 6% úroky od 2. září 1927 (v den doručení žaloby). Odvolací soud nevyhověl